

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 23 grudnia 2010 r. — Insinööritoimisto InsTiimi Oy

(Sprawa C-615/10)

(2011/C 72/23)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Insinööritoimisto InsTiimi Oy

Strona pozwana: Puolustusvoimat

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2004/18/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, przy uwzględnieniu art. 10 tej dyrektywy, art. 346 ust. 1 lit. b) Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zatwierdzonego na mocy decyzji Rady z dnia 15 kwietnia 1958 r. wykazu broni, amunicji i materiałów wojennych, obowiązuje w przypadku zamówienia publicznego w pozostałym zakresie objętego zakresem obowiązywania dyrektywy, jeżeli wedle wskazań instytucji zamawiającej przedmiot zamówienia ma zostać użyty wyłącznie do celów wojskowych, jednak istnieją dla niego również w dużej mierze równorzędne techniczne zastosowania użytkowe na rynku cywilnym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Haparanda Tingsrätten (Szwecja) w dniu 27 grudnia 2010 r. — Åklagaren przeciwko Hansowi Åkerbergowi Franssonowi

(Sprawa C-617/10)

(2011/C 72/24)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Haparanda Tingsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Åklagaren

Strona pozwana: Hans Åkerberg Fransson

Pytania prejudycjalne

- 1) Zgodnie z prawem szwedzkim sąd tego państwa może nie zastosować przepisu prawa krajowego, co do którego podejrzewa, że narusza on zasadę ne bis in idem, o której mowa w art. 4 protokołu dodatkowego nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPCz”), a w związku z tym również art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z dnia 7 grudnia 2000 r. (zwanej dalej „Kartą”), tylko pod warunkiem istnienia po temu wyraźnej podstawy w EKPCz lub orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Czy tego rodzaju warunek obowiązujący w prawie krajowym dla niestosowania przepisów tego prawa jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności jego zasadami ogólnymi, w tym zasadą pierwszeństwa i zasadą bezpośredniej skuteczności?
- 2) Czy dopuszczalność oskarżenia o przestępstwo skarbowe, w sytuacji gdy na podatnika nałożono już uprzednio, w postępowaniu administracyjnym, określone sankcje finansowe (dodatkowe zobowiązanie podatkowe) za ten sam czyn, polegający na podaniu informacji niezgodnych z prawdą, podlega zasadzie ne bis in idem, o której mowa w art. 4 protokołu dodatkowego nr 7 do EKPCz i art. 50 Karty?
- 3) Czy na odpowiedź na pytanie 2 ma wpływ okoliczność, że sankcje te muszą zostać ujednocnione, w taki sposób, iż sądy mają prawo obniżyć karę nałożoną w postępowaniu karnym, z tego względu że na podatnika nałożono już dodatkowe zobowiązanie podatkowe za ten sam czyn, polegający na podaniu informacji niezgodnych z prawdą?
- 4) W pewnych okolicznościach zasada ne bis in idem, przytoczona w pytaniu 2, dopuszcza nałożenie dodatkowych sankcji w nowym postępowaniu dotyczącym tego samego czynu, który był już przedmiotem postępowania i doprowadził do nałożenia sankcji na jednostkę. Czy, w przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie 2, warunki dopuszczające nałożenie wielu sankcji w oddzielnych postępowaniach zgodnie z zasadą ne bis in idem są spełnione, jeżeli w nowym postępowaniu rozpatrywane są ponownie i w sposób niezależny okoliczności sprawy?
- 5) Szwedzki system polegający na nakładaniu dodatkowych zobowiązań podatkowych i rozpatrywaniu odpowiedzialności karnoskarbowej w odrębnych postępowaniach uzasadniony jest licznymi względami interesu ogólnego, opisanych szczegółowo poniżej. Czy, w przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie 2, system tego rodzaju, jak system szwedzki jest zgodny z zasadą ne bis in idem, jeżeli możliwe jest ustanowienie systemu nie podlegającego zasadzie ne bis in idem bez konieczności rezygnacji z nakładania dodatkowego zobowiązania podatkowego albo z rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnoskarbowej, poprzez, jeżeli odpowiedzialność karnoskarbowa wchodzi w grę, przeniesienie orzeczenia o dodatkowym zobowiązaniu